

diari
més

tarragona - reus - costaDaurada

Edita:
Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan

Disseny editorial:
Carles Magrané

Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: Sílvia Jiménez.

[redaccio@mestarragona.com]

Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases. **Especials:** Laura Gómez. **Tancament:** Mario López.

Fotografia:
Cristina Aguilar, Olívia Molet.

Edició de publicitat: Sara Sorando. **Distribució:** Marta López.

Administració: Núria Clos

Publicitat:

Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.

[publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21

C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

EDITORIAL

Vanagloriar-se abans de temps

El Partit Popular de Tarragona es vanagloriava ahir d'haver obtingut el compromís per part de la Generalitat de Catalunya de «garantir el manteniment de la ubicació i l'autonomia de l'escola Olga Xirinacs». El cert és, però, que l'acord rubricat entre el PPC i CiU garanteix que el Govern estudiarà les necessitats i la viabilitat de mantenir la ubicació i l'autonomia d'aquest centre però, en cap cas, la seva construcció. De moment, l'acord és fum, perquè queda supeditat a l'informe que redactarà el Govern en què ordenarà els equipaments que els pressupostos prioritzaran en funció de les necessitats. Així doncs, equipaments com aquesta escola o l'hospital Joan XXIII, entre molts altres, passen a formar part d'una llarga llista de projectes que l'Executiu català sotmetrà a estudi. Els populars s'han vanagloriat abans d'hora o això sembla, excepte que disposin d'un acord tàcit i no implícit en el text presentat ahir que garanteixi que es donarà resposta a la comunitat educativa d'aquest centre. Potser, abans de felicitar-se, alguns partits haurien de posar el fre. La seva responsabilitat és també la de donar una informació ajustada a la realitat i que no aixequi falses expectatives. La ciutadania no acostuma a oblidar promeses dels polítics fàcilment, sobretot si els afecten directament, i si ho fa, sempre queden les hemeroteques per refrescar la memòria.

+ CONFIDENCIAL

Les xarxes socials per desfogar-se

Quin és l'ús que haurien de fer els polítics de les xarxes socials? N'han de fer ús en l'esfera pública o la privada? Està clar que no hi ha res escrit respecte d'això i que cada polític en fa l'ús que creu convenient. De fet, ja succeeix que alguns plenaris es desenvolupen de forma paral·lela i simultàniament a través de les xarxes socials. A nivell local, xarxes com Twitter estan esdevenint una bona eina per copsar, si més no, les primeres impressions i opinions d'alguns d'ells. És el cas de la tinent d'alcalde de Reus, la popular Àlicia Alegret, que ahir va utilitzar Twitter com a canal de comunicació i sobretot com a eina per a desfogar-se sobre les declaracions que Eduard Ortiz havia fet durant el matí en una emissora de ràdio i que feien referència a la seva gestió a l'equip de govern. Àlicia Alegret va contestar sense embuts altres twitts. Ús o abús de les xarxes socials? El que queda clar és que els polítics s'hi juguen molt, pel que fa a la seva imatge, a les xarxes socials.

Les cartes al DIARI MÉS, poden fer-les arribar a la redacció per correu (carrer Sant Agustí, 21. 43003 de Tarragona o carrer Alcalde Joan Bertran, 30. 43202 de Reus), o mitjançant el correu electrònic (redaccio@mestarragona.com o redaccio@mesreus.com). El diari es reserva el dret de publicació de les cartes i de no donar resposta a les mateixes. Les cartes no seran retornades i no han de superar el màxim de vint línies. Les cartes han d'anar signades indicant el número de D.N.I. i el telèfon de contacte.

ESCRITORS DEL CAMP

Lletres de Batalla: la nova activitat literària d'ESCAT

FINA ANGLÉS SORONELLAS
Escriptora

ESCAT (Escriptors del Camp de Tarragona), vinculat al Departament de Filologia Catalana de la URV ha encetat, amb l'activitat de gener de 2012, un nou format d'acte protagonitzat, com sempre, per escriptors del Camp i amb el suport de l'Ajuntament de Tarragona, la Institució de les Lletres Catalanes i l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Val a dir que el curs l'inicià, el 15 de novembre i a la seu de la Cooperativa Obrera Tarragonense, una sessió –de plantejament clàssic– dedicada a una selecció de contes d'Olga Xirinacs feta i llegida per la pròpia autora i per Rosa M. Rossell.

Però ja aquest 2012, amb el nou format denominat Lletres de Batalla i, a partir d'ara, al Campus Catalunya de la URV, es va celebrar un duel –això sí sense sang– protagonitzat, d'una banda, per Jordi Tiñena, la seva obra novel·lística i l'argumentari íntim i particular de qui com que n'és autor i creador ho sap quasi tot, i de l'altra, per Joan Cavallé –qui sap si per nissaga predestinat a aquests afers– i les preguntes, qüestions i observacions que com a coneixedor i bon lector que és de l'obra del primer, li va esgrimir.

D'entrada i com per situar-se o temptejar el terreny, Cavallé va referir la trajectòria i les obres de Tiñena fent notar, potser a mena d'escut, les seves versions dels clàssics cata-

lans i doncs la seva familiaritat amb les Lletres de batalla medievals.

Cavallé va recordar als assistents la diversitat d'editorials –fins a sis! que han fet confiança a l'obra de Tiñena; el ritme de publicació: nou novel·les des del 1995 i tres el mateix any! i els premis aconseguits: Ciutat d'Alzira 1994 i Pin i Soler 1998, de novel·la, a més d'haver quedat finalista del Carlemany, el 1994, del Llorenç Vilallonga, el 1997 i del Sant Joan el 2010.

En la resposta, Tiñena que no va necessitar mostrar cap prevenció perquè Cavallé jugava de cara, després de diferenciar, per pura lògica, ritme de creació de ritme d'edició, va encetar el tema de la tècnica creativa en la seva obra.

En la següent escomesa, Cavallé ja es va referir a la qüestió, a voltes candent, de l'adscripció d'una obra. En el cas de Tiñena –va dir– a la novel·la històrica i –es preguntava– amb voluntat cronològica? Perquè, adduïa: «Totes juntes constitueixen una mena de fresc a través del qual transcorre el temps de, més o menys, els darrers sis segles, des de les foscúries inquisitorials del segle XV, a *La dona del grill*, fins a la més corpedorera contemporaneïtat, no menys inquisitorial i salvatge, a *Un dia en la vida* d'Ishak Butmik o *El mercant*. Com si d'un projecte estudiat es tractés, Tiñena ha anat desplaçant-se pel temps (i també, de passada, per l'espai). *La dona del grill*, per la Barcelona del segle XV; *Dies a la ciutat*, per la Tarragona del segle XVI; *El comediant de Perpinyà*, per la Catalunya Nord i el París del segle XVII; *Els vespres de Don Magí de Castellarnau*, per la Tarragona del segle XVIII; *Mort a Menorca*, per la

Menorca del segle XIX.» Per tant, conclouia: «Una novel·la per segle menys el vintè! I diverses de Tarragona però cap de la Tarragona romana.»

L'autor va afirmar no veure clara l'adscripció de la seva obra a novel·la històrica perquè li importen més les vicissituds dels personatges que els emmarcaments; va manifestar, solemnement, que res no havia estat premeditat i també, que mai no havia sentit l'impuls d'escriure sobre Tarraco.

Cavallé va passar després a estocades de floret per propiciar que Tiñena parlés del franquisme present en dues de les obres; dels antiherois o les víctimes omnipresents

ESCAT ha encetat un nou format d'acte protagonitzat per escriptors del Camp

en l'univers *tiñenià*; de com primfilant la toponímia d'una època atorga autenticitat a la novel·la; de com enceta l'escriptura d'una nova obra a partir d'una imatge, d'una anèdota, d'una notícia, d'un model de cotxe!

En fi, que els tocs de floret van activar, per al gaudi del nombrós públic assistent, respostes del tot interessants que el portaren a conèixer, amb profunditat, vicissituds de les obres i del seu autor.

Però això no va ser tot sinó que, per acabar, Cavallé la va emprendre amb les tres darreres novel·les de Tiñena: *L'ombra del coronel*, *El mercant* i *Peix de gat*; aquest va respondre sense prevencions i així es va arrodonir una sessió que hem d'agrair als dos protagonistes i a un format que porta bons auguris.

CARTES

Malbaratar 10 milions a la Llarga...

Incomprensible, irracional, inversemblant... Més obres i ciment. Encara es volen gastar 10 milions per a artificialitzar més i més el nostre pobre litoral tarragoní! A la Subdelegació de Costes del Ministeri de Medi Ambient encara li queden 10 milions d'euros i, com que ja han actuat a la Savinosa, ara li toca a la Platja Llarga, el Bosc de la Marquesa i les seves cales Fonda o Arbosa (Waikiki), de la Rocaplana o Calabecs... Diuen que volen gastar-los abans l'estiu, i sembla que la primera cosa que farien seria cimentar l'aiguamoll que resta prop de l'ot per fer-hi un aparcament... Increïble, amb la situació insostenible a la qual hem arribat, i als «ecologistes» encara ens cal denunciar més i més projectes fora de mare, després de tants anys... Repensem-ho bé. La Plataforma Salvem la Platja Llarga i el Bosc de la Marquesa no hem parat mai de presentar estudis i projectes alternatius respectuosos, integrats, viables, funcionals i econòmics. La sort és que a l'Ajuntament tenen bastant clar que s'ha de conservar al màxim la naturalitat d'aquests paratges i també sembla que han passat al Ministeri una sèrie de propostes en aquest sentit però, amb aquest Ministeri tan demostradament predisposat a les obres dures al litoral, sigui «construint» bé camins marítims o bé passejos marítims, o esculleres, o el que sigui i que segueix tenint tants diners, no se sap mai... El que sí que sa-

bem la majoria de tarragonins és que volem platges naturals. Però, quines són encara les prioritats polítiques pressupostàries? Deu milions! Quant va costar ja el «nyap» del Miracle? Un insult als qui pateixen la crisi.

Toni Bara
Gepec

Milla Sant Antoni 2012 de Vila-seca

Con motivo de la celebración de la Milla Urbana de Sant Antoni de Vila-seca, celebrada en el barrio Colomí Park y con la participación de 964 atletas, desde estas líneas quiero agradecer y felicitar como socio del club de atletismo Vila-seca y como presidente del barrio Colomí Park, el buen trabajo realizado durante la prueba por el cuerpo de la Cruz Roja de nuestro municipio y resaltar la seguridad que nos acompañó durante toda la jornada realizada por la policía local, en especial, la coordinación realizada por el agente Fernández Millán, el cual estuvo toda la tarde involucrado en el buen hacer de la prueba y pese a la multitud de gente que se aglutinó, no tuvimos que lamentar ninguna incidencia. Como resultado la prueba fue un éxito. Con profesionales así, qué fácil es poder organizar eventos. Gracias por vuestra colaboración.

Josep M. Jornet
Vila-seca

Noves perspectives

Quan ets jove i conscient de la realitat, en aquest món que ens ha

tocat viure, et fas radical davant les desigualtats i les injustícies... Quan vas madurant i amb l'experiència i constatació ferma de realitats és quan irremeiablement pots esguardar una nova mirada des de noves perspectives per a concloure que tota radicalitat passada ha estat poca i insuficient i esdevenim més radicals, si cal, davant les mateixes injustícies i desigualtats; el problema és que com més grans més radicals però menys compromesos i porucs... i així ens va el progrés quan anem somniant.

Carles Llagostera Parra
Tarragona

Cuando alguien te adelanta... ¿sólo piensas en ponerle la zancadilla?

Los vecinos de arriba se han pasado cuatro pueblos. Una vez más la rabiosa rivalidad que creen liderar los habitantes de la rancia Francia frente a la «apañá» España, ha rugido de su intranquilo y sumergido bienestar. Bien está que, según ellos, sigan siendo los más elegantes... (antes sí lo fueron), que su idioma parezca el más romántico... y que continúen haciendo creer que todos los niños los trae la cigüeña desde su capital (no es lo mismo nacer en París que ser de donde te paren) pero... ¡menos mal que es mentira y no hemos nacido todos allí! Siempre hay motivos de incordio y de desprestigio entre vecinos mal avenidos. Pesca, economía, deportes... los franceses, como los españoles, no estaban acostumbrados a que cosecháramos

tanto éxito deportivo y, si mal no parece por sus guñons en canal plus, no digieren bien nuestra última y alargada recolecta de triunfos. Al parecer quienes fronterizan sobre nuestra cabeza intentan mantener su arrogancia (*arrofrancia* en castellano y claro) sujetándonos a sus pies. Lo que es físico y geográfico también pretenden que sea espiritual pero lo real es que no asimilan ser superados por sus vecinos, los de la planta baja. Ese atragantamiento, y no miento, es pura envidia, es duro celo, es mal rencor... ¡qué le vamos a hacer, *cést la vie!* (se la vi, como diríamos en español). Doping, ese es su último bulo *burlésque*. No dan crédito que Nadal haya ganado seis Roland Garros, les saca de sus casillas que Casillas sea el mejor portero del mundo, no contaban en que Contador ganara tours ni que Gasol, por pocos kilómetros, naciera en territorio español ¡Qué mala es la envidia! –«La envidia en vida es como la suerte en la muerte»–. Toda comparativa es odiosa pero después de todo, los españoles no somos envidiosos porque preferimos la barra de pan, los churros y el cava a la *baguette*, al *croissant* y al *champagne*. Y en lo del deporte... ¿no será que seguimos poniendo más huevos en la tortilla española que en la francesa? Afortunadamente sólo tenemos una cosa en común con los franceses: Lyon (León en España) *Au revoir*, (en español: ¡au! ¡buag!)

Oscar Molero
Els Pallaresos